

РЕШЕНИЕ

№ 7974

гр. София, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 21.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **7821** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Х. Д. Р., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на А., чрез адв. Т. И., срещу заповед № 5392 ПАМ - 1616 от 06.08.2022 г., издадена от началник 01 сектор към ООДЦ-СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „връщане“, която е постановено да се изпълни до страната на произход.

В жалбата се твърди, че по време на административното производство на жалбоподателя не е предоставена възможност да изясни всички факти от значение за личното му положение, както и да се запознае с административната преписка, с което е допуснато нарушение на чл. 34, ал. 4 АПК. Не е направена преценка на сигурността в държавата по произход, където е следвало да се изпълни заповедта, с оглед спазване принципа за забрана на връщане и/или съществуването на трета сигурна държава, където да се осъществи връщането. Сочи се, че е ноторно известно, че А. не е сигурна страна след оттеглянето на силите на САЩ и НАТО, а ЕС и ВКБООН призовават за преустановяване на връщанията до А.. Твърди се, че самото правителство на талибаните не е признато от никоя друга страна и липсват установени дипломатически отношения, поради което не е възможно дори издаването на пътни документи. Сочи се, че необходимостта от посочената преценка се извлича от чл. 44а, ал. 5 ЗЧРБ и е следвало да се извърши независимо от влязлото в сила решение, с което е прекратено производството по предоставяне международна закрила в Република България.

В хода на устните състезания по делото жалбоподателят, представляван от адв. И., моли съда да отмени обжалваната заповед по подробно изложени аргументи за нейната незаконосъобразност. Посочва, че жалбоподателят има трайно установени връзки със страната, доколкото се намира във фактическо съпружеско съжителство от 6 г. с българска гражданка. В тази връзка обръща внимание, че в производството по налагане на ПАМ не е направена преценка за наличие на съществуващи връзки – семейни и други лични връзки, както със страната на произход, така и с Република България, съгласно чл.44а, ал.2 ЗЧРБ.

Ответникът – началник 01 сектор към ООДЦ - СДВР, чрез процесуален представител юрк. Д., счита жалбата за неоснователна и немотивирана. Аргументите в тази насока касаят положението на чужденеца, което попада в хипотезата на чл.41, т.4 ЗЧРБ, а административният орган е действал в условията на обвързана компетентност. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Административен съд София град, 3-ти състав, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С докладна записка № УРИ 5392р-1983 от 06.08.2022 г. от мл. ПИ в група „А.“ сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР, началникът на отдел „Миграция“ – СДВР е уведомен, че на 06.08.2022 г., около 12:00 часа, бил получен сигнал от оперативен дежурен на 05 РУ -СДВР за това, че в[жк]е задържан за установяване от служители на ОСПС – СДВР чужд гражданин без документи за самоличност. Пред органите същият се представил за гражданин на А.. След идентификация на чуждия гражданин в А. се установило, че лицето има предишна регистрация в А. със следните данни: Н. D. R., [дата на раждане] , гражданин на А.. От извършена справка в АИС – Бежанци се установило, че чуждият гражданин има регистрация в ДАБ-МС с данни К. J. R./X. Д. P., [дата на раждане] , гражданин на А., с ЛНЧ [ЕГН], като по отношение на него има влязло в сила решение №8/26.08.2020 г. на ДАБ - МС за отказ за предоставяне на хуманитарен и бежански статут. Установено било също, че лицето няма валидна виза, подадени молби и заявления за разрешаване на срок за пребиваване или нова молба до ДАБ-МС, имал регистрирано влизане в Република България на 20.09.2014 г. с документи, издадени от Италия. В докладната записка е посочено също, че от допълнителните справки било установено задържане на чужденеца в 01 РУ-СДВР на 03.02.2021 г., при което лицето доброволно предало пакет и цигара с растителна субстанция, установена като коноп с тегло 0.10 гр. и коноп с 0.19 гр., за което било образувано БП-0179/21 г. по чл.354а, ал.5, вр. с ал.3 НК. Посочено е, че при проведена беседа, чужденецът заявил, че няма роднини в Република България, при които да отседне, няма адрес, на който да пребивава, както и че не разполага с парични средства. Било му разяснено, че е незаконно пребиваващ и следва да се завърне в страната си на произход или друга сигурна страна. Пред органите, чуждият гражданин заявил, че няма да предприеме действия за узаконяване на престоя си в България, но и нямал никакво намерение да се завърне в А. или в Италия, където имал разрешение за пребиваване. При горепосочените обстоятелства е направено предложение за налагане на ПАМ „връщане“, която да се изпълни до страната му на произход - Ислямска Република А., на основание чл.41, т.4 ЗЧРБ.

С оспорената в настоящото производство заповед № УРИ 5392 ПАМ -1616 от 06.08.2022 г., издадена от началник 01 сектор към ООДЦ-СДВР, на X. Д. P., на основание чл.41, т.4 ЗЧРБ, е наложена ПАМ „връщане до страната на произход С.“.

Мотивите на административния орган препращат към влязло в сила решение № 8/26.08.2020 г. на ДАБ и мотивите, изложени в докладна записка рег. № 5392р-1983/06.08.2022 г. по описа на отдел „Миграция“ – СДВР /л.12/.

Със заповед № УРИ 5392 ПАМ-1788/23.08.2022 г., издадена от началника на отдел „Миграция“ – СДВР, на основание чл.62, ал.1, ал.2 АПК, е изменена заповед № УРИ 5392 ПАМ – 1616/06.08.2022 г. по следния начин: текстът „Връщане до страната на произход – С.“ се заменя с текста „Връщане до страната на произход – А.“ /л.18/.

По делото е представена Нота № 165 от 18.10.2021 г. на Посолството на Ислямска република А. в България /л.38/, според която поради създалата се сложна обстановка в страната съществува крайна опасност за живота на афганистанските граждани, ако бъдат върнати там, поради което Посолството преустановява за неопределен срок от време издаването на пасавани на афганистански граждани.

Приети са представените от пълномощника на жалбоподателя Насоки за А. от м. февруари 2022 г. /л.31/, в които е посочено, че ВКБООН е загрижен, че последните събития водят до увеличаване на необходимостта от международна бежанска закрила на хората, бягащи от А.. Управлението на талибаните се характеризира с несигурност, произвол и незачитане на върховенството на закона. Относно връщането са дадени препоръки държавите да преустановят принудителното връщане на граждани и бивши обичайно живущи в А., включително тези, чиито молби за убежище са отхвърлени. Спирането на принудителните връщания служи като минимален стандарт и трябва да остане в сила до момента, в който сигурността, върховенството на закона и положението с правата на човека в А. значително се подобрят, за да позволят достойно връщане на онези, които са решени да не се нуждаят от международна закрила. Препоръчва се също така и да не се извършва връщане в И. и П.. ВКБООН съдейства за доброволно връщане в А., но това не следва да се тълкува в смисъл, че оценява ситуацията в страната като безопасна и не препоръчва принудително връщане. Всяка помощ, предоставена от ВКБООН на бежанци за завръщане в А., има за цел да подпомогне лица, които бидейки напълно информирани за ситуацията в своите места по произход и алтернативна област по техен избор, избират доброволно да се завърнат.

При така установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес и в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима.

Заповедта е издадена от компетентен орган - началник 01 сектор към ООДЦ-СДВР, оправомощен със заповед № 513з-9426/06.12.2018 г. на директора на СДВР /л.19/, съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, в предписаната от закона форма и съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК реквизити. В хода административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

По отношение на възраженията на жалбоподателя, че е лишен от правото си активно да участва в административното производство, следва да се посочи, че от докладна записка № УРИ 5392р-1983 от 06.08.2022 г. се установи, че с чужденеца е била проведена беседа, като му е било разяснено положението му на незаконно пребиваващ и му е дадена възможност да изрази становище или да посочи нови факти. Следователно, в случая са изпълнени изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 АПК.

Съгласно на чл. 41, т. 4, пр. 1-во ЗЧРБ, заповед за връщане се издава когато по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище; връщане се налага след писмено

потвърждение от Държавната агенция за бежанците и в случай че производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение и чужденецът не е поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено. В случая се установява наличието на изискуемите съгласно цитираната разпоредба предпоставки за налагане на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя. При извършена справка в АИС – Бежанци служители на СДВР са установили, че спрямо чуждия гражданин има влязло в сила решение №8/26.08.2020 г., издадено от председателя на ДАБ за отказ от предоставяне на убежище, което обстоятелство не се оспорва. Не са представени доказателства, а и не се твърди от жалбоподателя, че от лицето има подадени молби и заявления за разрешаване на срок за пребиваване или нова молба до ДАБ-МС.

Неоснователни са възраженията в жалбата за липса на преценка на сигурността в държавата по произход - А., както и за допуснатото нарушение на чл. 44а, ал. 5 ЗЧРБ. Въпросите относно положението в А. и доколко страната се явява сигурна по отношение на чужденеца подлежат на обсъждане в производство по реда на ЗУБ, образувано по подадена молба за предоставяне на международна закрила. Наличието на промени в ситуацията със сигурността в страната по произход е сред основанията за подаване на молба за закрила по ЗУБ, респ. на последваща такава, в което производство, на основание чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, следва да бъдат преценявани визираните в посочената разпоредба обстоятелства.

По отношение на твърдението, че чуждият гражданин има установена връзка с българска гражданка от 6 години, с която се намира във фактическо съпружеско съжителство, настоящият съдебен състав счита, че същото не кореспондира със събраните по делото доказателства, тъй като от една страна чужденецът е заявил в проведената с него беседа, че няма роднини в Република България, при които да отседне, както и че няма адрес, на който да пребивава. Същевременно това твърдение се излага едва в хода по същество по делото, като липсват ангажирани доказателства в тази насока. Видно от докладната записка от 06.08.2022 г.е, че чужденецът е демонстрирал категорично нежелание да предприеме действия за узаконяване на престоя си в България, като същевременно е отказал и да се завърне в трета сигурна страна, каквато за него се явява Италия.

По тези съображения настоящият съдебен състав приема, че с оспорената заповед не е допуснатото нарушение и на чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ, съгласно който чужденец, на когото е наложена принудителна административна мярка връщане, не се връща в държава, в която животът и свободата му са застрашени и той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унизително отношение. Същевременно, в настоящото съдебно производство не бяха ангажирани доказателства, сочещи наличие на страх от лично преследване, изтезание или нечовешко или унизително отношение на чужденеца поради раса, религия и др. в страната по произход А., а не само поради общата ситуация на несигурност.

По силата на чл. 9, § 1 от Директива 2013/32, кандидатите за международна закрила могат да останат в държавата членка единствено за целите на процедурата по предоставяне на закрила, докато решаващият орган се произнесе, в съответствие с процедурите на първа инстанция, установени в глава III, като изрично е установено, че това право не е право на пребиваване. Според чл. 46, § 5 от същата директива, държавите членки позволяват на кандидата да остане на територията, докато изтече срокът, в който те упражняват правото си на ефективна защита, и когато това право е упражнено в рамките на този срок в очакване на резултата от защитата. В процесния

случай процедурата по предоставяне на международна закрила по отношение на жалбоподателя е приключила с влязло в сила решение, поради което оставането му в Република България към 06.08.2022 г. е лишено от основание.

Според постоянната практиката на Съда на Европейския съюз, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл.6, § 1 от Директива 2008/115, при съобразяване с предвидените в чл.6, § 2-5 от същата изключения, да приемат решение за връщане - Решение от 28 април 2011 г. по дело EI D., C-61/11 PPU, т. 35; Решение от 6 декември 2011 г. по дело A., C-329/11, т. 31; Решение от 5 ноември 2014 г. по дело M., C-166/13, т.57. Следователно налагането на процесната ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с правото на ЕС, като в случая не се установяват изключенията по чл.6, § 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл. 5 от Директива 2008/115.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния и с процесуалния закон, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., съгласно чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София - град, 3-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена Х. Д. Р., [дата на раждане], гражданин на А., срещу заповед №УРИ 5392 ПАМ - 1616 от 06.08.2022 г., издадена от началник 01 сектор към ООДЦ-СДВР.

ОСЪЖДА Х. Д. Р., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на А., да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: